

วัดกลาง

- **ที่ตั้ง/อาณาเขต**

ตั้งอยู่ที่ เลขที่ ๒๔๑ ถนนพรหมราช ตำบลในเมือง อำเภอเมือง จังหวัดอุบลราชธานี สังกัดคณะสงฆ์มหานิกาย มีเนื้อที่ ๗ ไร่ ๒๒ ตารางวา (เจ็ดไร่หนึ่งงานยี่สิบสองเศษสองส่วนสิบตารางวา) โดยกรมที่ดินได้รวบรวมโฉนดหลายฉบับเป็นฉบับเดียว เพื่อสะดวกแก่การเก็บรักษา ซึ่งได้รวบรวมโฉนดเลขที่ ๔๔๕ , ๔๔๖ , ๔๗๐ , ๗๑๕๗ , เมื่อวันที่ ๒๒ พฤษภาคม ๒๕๔๐

ทิศเหนือ	จดกับ ถนนพรหมราช
ทิศใต้	จดกับ แม่น้ำมูล
ทิศตะวันออก	จดกับ ซอยพรหมราช ๓ ถนนพรหมราช
ทิศตะวันตก	จดกับ ถนนราชวงศ์

- **ประวัติ**

ตามคติโบราณการตั้งเมืองชอบหาทำเลใกล้แม่น้ำและมักชอบเรียกตามแม่น้ำไหล เป็นเหนือเป็นใต้และกลางเพราะฉะนั้นคำว่า “กลาง” นี้ก็ชอบด้วยเหตุผลแล้ว เพราะตั้งอยู่ระหว่างกลางเมืองอุบลราชธานี ส่วนทางเหนือน้ำก็เรียกว่า “วัดเหนือท่า, วัดเหนือเทิง” ส่วนทางใต้ก็เรียกว่า “วัดใต้ท่า, วัดใต้เทิง” เป็นคู่กัน

การสร้างวัดกลางนั้นพออนุมานได้ว่า เมื่อพระประทุมราชวงศา (ท้าวคำผง) เจ้าเมืองอุบล ๓คนแรกได้
 จัดสร้างวัดหลวงขึ้นเมื่อปี พ.ศ. ๒๓๒๒ ต่อจากการสร้างเมืองอุบลเสร็จแล้ว เป็นวัดหลวงคู่บารมีของเจ้าผู้
 ครองเมืองฝ่ายเจ้าราชวงศ์ซึ่งเป็นข้าราชการผู้ใหญ่ตำแหน่งหนึ่งของเมืองอุบลราชธานี ได้แก่ท้าวคำ ซึ่งเป็นบุตร
 ของพระวราชวงศาที่มีจุดประสงค์ที่จะทำนุบำรุงถาวรวัตถุการกุศลเป็นอนุสรณ์ ให้เป็นหลักฐานมิ่งบ้าน
 ขวัญเมืองแบบเดียวกับเจ้าหลวง(พระประทุมราชวงศา) จึงได้สร้างวัดขึ้นอีกวัดหนึ่งซึ่งอยู่ใกล้กับคุ้มเจ้าราชวงศ์
 ในสมัยนั้นตำแหน่งเจ้าราชวงศ์ก็มีอำนาจรองจากเจ้าหลวงคนหนึ่ง คงไม่มีปัญหาอะไรในการสร้างบุญบารมี
 ประชาชนก็อนุโมทนาสาธุการด้วยดี ได้คัดเลือกพื้นที่ อันเหมาะสมอยู่ริมฝั่งแม่น้ำมูล จึงพร้อมประชาราษฎร์
 สร้างวัดขึ้นให้นามว่า “วัดกลาง” เพราะอยู่ในย่านกลางเมืองอุบลราชธานี สร้างหลังจากสร้างวัดหลวงไม่นาน
 นัก การสร้างวัดกลางในราวปีขาล จุลศักราช ๑๑๔๔ ตรงกับ พ.ศ. ๒๓๒๕ สร้างพ.ศ. เดียวกับการสร้าง
 กรุงเทพมหานคร เพราะปรากฏในสมัยพระประทุมราชวงศา(ท้าวคำผง) เป็นเจ้าครองเมืองนั้น มีวัด
 เกิดขึ้น ๓ วัด คือ วัดหลวง , วัดกลาง และวัดเหนือท่า การรับพระราชทานวิสุงคามสีมา เมื่อวันที่ ๑๐
 กรกฎาคม ๒๕๑๕ เขตวิสุงคามสีมากว้าง ๒๕ เมตร ยาว ๔๐ เมตร ประกาศในราชกิจจานุเบกษา เล่มที่
 ๘๕ ตอนที่ ๑๐๕ วันที่ ๑๘ กรกฎาคม ๒๕๑๕

● **ทำเนียบเจ้าอาวาสวัดศรีอุบลรัตนาราม**

๑. อาชญาท่านเจ้าหลักธรรมจันทร์
๒. ไม่ปรากฏนามที่ชัดเจน
๓. อาชญาท่านกัญญา
๔. ญาครุคุณ
๕. ญาท่านโสม
๖. ญาครูแดง
๗. ญาครูสมบุญ

๘. พระมหามณี	ปี พ.ศ. ๒๔๘๐ – ๒๔๘๖
๙. พระศรีธรรมโสภณ	ปี พ.ศ. ๒๔๘๗ – ๒๕๐๕
๑๐. พระมหาอรมณี	ปี พ.ศ. ๒๕๐๕ – ๒๕๐๖
๑๑. พระครูปริยัติวรกิตติ	ปี พ.ศ. ๒๕๐๖ – ๒๕๑๕
๑๒. พระครูวิสิฐพัฒนารณ	ปี พ.ศ. ๒๕๒๐ – ปัจจุบัน

มหาวิทยาลัยอุบลราชธานี

- สิ่งศักดิ์สิทธิ์ที่ประชาชนให้ความเคารพศรัทธา พระบรมมภ์ เป็นประธานในวิหารเก่าแก่ตั้งแต่ครั้งสร้างวัด ซึ่งวัดกลางเป็นวัดเก่าแก่อายุมากกว่า ๒๐๐ ปี

“พระบรมมภ์” เป็นพระพุทธรูปปางมารวิชัยที่งดงามองค์หนึ่งเท่าที่ทราบจากคนรุ่นเก่าเล่าสืบต่อกันมาว่า พระพุทธรูปองค์นี้สร้างด้วยอิฐดินเหนียวผสมเกสรดอกบัวและว่านจำปาศักดิ์ป็นละเอียดคลุกเคล้ากับยางบง น้ำแช่หนังวัวเผา น้ำแช่เปลือกเม็ก น้ำข้าวเจ้าต้ม หินเผาไฟป่นให้ละเอียด น้ำอ้อยเคี้ยวให้เหนียว

ผสมเป็นเนื้อเดียวกันดีแล้วใช้ฉาบทาให้เป็นผิวขององค์พระบรมมภ์ ด้วยกรรมวิธีแบบโบราณที่เรียกว่า “ปูนน้ำอ้อย”

พระบรมมภ์ ขนาดหน้าตักกว้าง ๗๘ นิ้ว สูง ๑๐๘ นิ้ว เป็นพระพุทธรูปที่มีความศักดิ์สิทธิ์ และเก่าแก่ของเมืองอุบลราชธานีองค์หนึ่ง คำว่า “พระบรมมภ์” มาจากคำว่า ปทุม - ปทม - บทม หมายถึง พระดอกบัว ได้แก่ บัวหลวงมีสีแดงกลิ่นหอม เป็นพระพุทธรูปที่ประชาชนพรก่อกูลให้เกิดความสำเร็จตามแรงแห่งสัจจาอธิษฐานปรารถนา สมัยก่อนผู้เฒ่า ผู้แก่ รุ่นปู่ย่า ตายาย เมื่อได้พบเห็นสิ่งที่หมดจดงดงามสดสวยมักจะอุทานเปรียบเทียบกับว่า “จะแม่นงามปานพระบรมมภ์”

คนรุ่นเก่าเมื่อจะกล่าวถึงของสำคัญและเก่าแก่ของเมืองอุบลราชธานีแล้ว ชอบกล่าวว่า “พระบรมมภ์ วัดกลางพระบางวัดใต้ หอไตรวัดทุ่ง” จนติดปาก

มหาวิทยาลัย

อุบลราชธานี